

פלת מעט מעל להגורה והוא משתדל לנגן כינור שני בקונצרט שבו סכר כי הוא יהיה הסולן.

ישראל

בית חדש

קולנוע חדש עומד להיפתח בתל-אביב. לא בדיק קולנוע, אבל מקום שמתכוון להציג סרטים בצורה מסודרת ושוטפת. זהו אולם בית ליסין, המאלס כבר עכשיו את התיאטרון של ההסתדרות בניהולו של יעקב אגמון.

אגמון, השואף להפוך את המקום למר-כזו של תרבות, הפעיל את האולם לר-פעילויות בשעות הבוקר, לתלמידים של בתי-הספר, אלא גם מכונות הקרנה חד-שות, שבאמצעותן הוא מתכוון להקרין סרטים בהצגות יומיות ובהצגות של הצגות הכוונה היא להציג את אותם הסרטים, שאינם מוצאים מקום על מסכי תל-אביב — בגינת הקולנוע המסחריים של בעלי בתי-הקולנוע.

את בית ליסין כקולנוע סדיר (צריך לזכור שהקרנות היו שם גם בעבר, עם הרצאות של דוד גרינברג, למשל) עומד אגמון לפתוח בשבוע הבא, במיסגרת אירוע שהולם בהחלט את בעלי-הבית — ההסתדרות. במשך שבוע שלם יוצגו שם סרטי-עבודה מכל הסוגים, החל מהשבי-חה של איזנשטיין ועד לנורמה ריי של מארטין ריט. באחד הערבים אף יתקיים סימפוזיון על הנושא.

זאת המנה הראשונה, המשך יבוא. כך לפחות מקווים שוחרי הסרט הטוב בתל-אביב.

מישפחה פרס מתפרשת

בישראל לא אלהים מצליחים, ואם כי עדיין אי-אפשר לכנות את רותי (24) ועוזי (30) פרס (אח ואחות) סיפור הצלחה מן הסעם הפשוט וטחום הציגו את עבודתם המטעם תפת, הרי הקצב שלהם מעורר קינאה. שני סרטים בחודשיים — במציאות ה-ישראלית, זה כימעט חטא מעורר חשי-דות. ומה טבעי יותר מלהלעו: "ילדיו של גיגי פרס (אחיו של שימרון) גולדו עם כפית של כסף בפה והם ממשיכים לאכול ממנה."

השניים טוענים שתגובתו היחידה של



מפיקה רותי פרס
אף פרטטה מאבא

אבא, שלא התלהב מעורו מעולמם ה-קולנועי של ילדיו, היתה פשוטה: "עשו מה שאתם רוצים, ובילבד שאני לא אתן פרטטה."

"איש לא מכיר את כל המיכשולים ש-עברו בדרך לגיוס הכספים", מספרים ה-שניים. "כי דווקא משום שאנו ילדיו של גיגי מסיחכים בפנינו: קאבו מאבא! וא-נגנון לא מוכנים לקחת מאבא."

מדובר בשני הסרטים — אהבה ללא רחמים היא אכזרית ואהבה ראשונה נדונה לכישלון. שניים מסידרה של שמונה מלר-דראמות, שהראשונה מתוכן נעשתה בר-צדפת ושמה צל המישחק.

ושוב, באופן מוזר, נעשה הבסר השלי-שי בסידרה לפני השני. הבעיה היתה, שלצורך אהבה ראשונה חיכה עוזי לאי-שור הקרן לסרט איכות, והאישור התי-עכב.

"כשראינו שעניין הקרן מתעכב, מס-פרת רותי, 'ישבנו בבית מדופרסים וה-גענו למסקנה שאם לא נעשה סרט עכשיו,



ניקנות הציפורים

הציפורים (לימור, תל-אביב, פרד היצוק סרט חובה שאסור להחמיצו. הוא בנוי לתפארת. הצורה והתוכן משרתים זה את זה והפליא. שיי-לוב מאהיר של הומור ואימה, של רומן של שלל, תיחי-כום טכני והברקה אידאולוגית.

כל מי שסבור כי השבחים הללו מוגזמים — שיראה את הסרט כמה פעמים. רק אז יסיפור של דפנה דה-בפניו דברים חדשים. במקורו זהו סיפור של דפנה דה-מוריה על ציפורים הפושטות על כפר אמריקאי רגוע וזור-עים בו אימה ומוות, מנקשו והיני איכרים, תוקפים לידים והופכים את גן-העדן השלו והיפהפה לגיהנום מאיים. ושלא תהייתה טעויות: לא מדובר כאן בציפורי-סרף, אלא בציפורים קטנות ותמימות, שהגדולה והמפחידה מבניהן הוא העורב.

היצוק בונה את האימה שלו בהדרגה ובקפדנות רבה; החל ברמזים דקים בסצנות הפתיחה, בתוך חנות למימכר ציפורים, עבור בכלוב מוזהב של צמר ציפורים המועבר אל הכפר שבו עתידה להתרחש השואה, וכלן בסצנה סופית מפחידה, שבה האנשים נמלטים בהחבא אל המקום, שעה שאלפי ציפורים משקיפות עליהם בדומיה מאיימת.



הציפור והמותקף: להפסיד את הנוצות

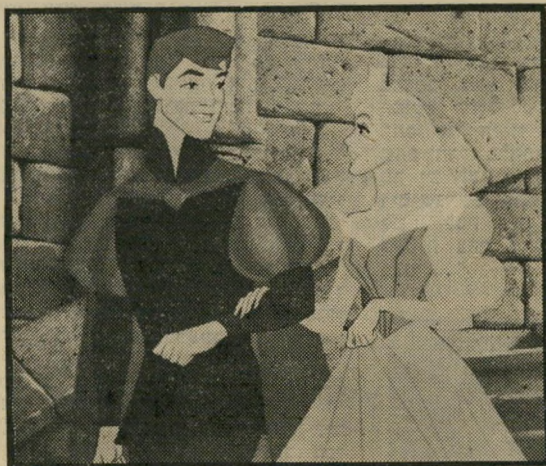
כדאי להזכיר שוב, שהיצוק מצביע כאן פעם נוספת על הסכנות האורבות לאנושות דווקא מכוונים שנראים לכאורה תמימים לגמרי. לא בכדי סיפר לטריפון, שבשלב מסויים רצה לשלב בסרט בדיחה הקשורה לסצנה האחר-רונה, שם צויכה היתה אחת הדמויות לומר: "ציפורי כל העולם התאחדו, כל מה שיש לכם להפסיד הוא רק את הנוצות!"



נויקסס הנויכחולים

היפהפיה הנרדמת (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — זהו אולי העשיר והצבעוני שבין כל סרטי שו ואלט דיסני המנוח. פרי עבודה מאומצת של כארבע שנים. הסרט נראה כהצגת-פאר לכל דבר, בעושר השופע מכל התמונות, בצבעוניות שלו ובשמירה הקפדנית על המיני-נה של כל תמונה ותמונה. כרגיל, כאשר רואים סרט של דיסני, יש תחושה מוזרה שהוא מצליח למצות בצורה מושלמת את כל רצונותיו של המסך — הוא אינו תלוי בשחקנים או במיכשולים פיסיים אחרים בתוך האולפנים, אלא יכול לראות מול עיניו צילום וצילום מבין ה-24 שמרי-כביס כל דקה בסרט, ויכול לתכנן מראש, עד הפרט האחרון, מה ייראה ומה לא ייראה על המסך, מבלי שתהייה לו הפתעות. ואכן מבחינה זאת הסרט הוא מעין ההגשמות מושלמת של עולם האגדות והחלומות נוסח דיסני, וכל ילד שלא הושחת עדיין לחלוטין על-ידי וויזיה והחמרנות של ימינו, יפיק בוודאי הנאה מרובה.

אפשר להניח שהדרך בה מעמיד דיסני את הטוב מול הרע ונותן להם להתנצח, עשויה לעורר ויכוחים בקרב המחנכים, שיטענו כי לא זו הדרך ללמד את הנוער כיצד



הנסיך והנרדמת: להתמודד עם הרשע

להתמודד עם הרשע. אבל, כמוכן, שזה עניין מישני בלבד. המעלה של סרטי דיסני ושל הקולנוע האמריקאי בכלל, היא ששאפו תמיד, בראש ובראשונה, לברר.



במאי עוזי פרס
הקולנוע זו שפה

נגיע לצילומים מותשים מרוב המתנה. ואז החלטנו לעשות את הסרט השלישי, ולדחות את השני אחריו." וכך קרה שאת אהבה ללא רחמים עשו רותי ועוזי בתקי-ציב שלא עלה מעל 35 אלף דולר. כל העובדים השקיעו בסרט את עבודתם. ו-אילו לא אהבה ראשונה הגיעו השניים כי-שהם מצויידים כבר בתמיכת הקרן, עם השקעות נוספות של קבוצת שאול איזני-ברג וסוחר הנשק ארנון מילצין.

היום, חודשיים של עבודה על שני סר-טים, מאמינים השניים שזו הדרך הנכר-נה לעבוד ביהודים: עם אנשים המאמי-נים לבמאי והיודעים שאתמול עבדו ב-"השקעה" ומחר יקבלו גם משכורת. רותי, תלמידת האוניברסיטה לשעבר, שהפכה למפיקה בעל כורחה, כבר מסתכנת את סרטה הבא כבמאית — עם תסריט מקורי שלה. המצפה לאישור הקרן. ואילו עוזי מתכונן, אולי, להגיע לקאן עם המלר-דראמה השלישית.

שפה קולנועית. אם סרטו השני דומה לא דומה היה טראומה של ישראלי נוכח האידאליים האסתטיים של אירופה. נוכח אהבה לזבת, ניסיון להינטלסטר-ליוצרה של אהבה, הרי לפתע נתפסו כל יוצרות וסיפורי המלודרמה נטולים כל עוקץ אינטלקטואלי. מה קרה? "פשוט מאוד," טוען עוזי, "אותי מעניינת הש-פה הקולנועית ונראה לי שמלודרמה בסגנון הוא ניסיון לעשות את הקולנוע הנכון. זהו התשובה שלי בדיאלוג עם הקולנוע האירופי של היום. אם קרה משהו טוב בקולנוע הישראלי, הרי זו העובדה שמאותה קבוצה שנקרא קיץ-1977 יצא הדור החדש של הקולנוע: נסים דיין, איתן גרין, אני ואחרים. כולם עושים היום סרטים בזה אחר זה, וכולם מתעניינים ביצירת שפה קולנועית שמ-אפשרת להם דיאלוגים עם במאים כמו גודארט ופאסבינדר.

"הבמאים האחרים בישראל אינם מר-דעים כלל להתייחסות אל הקולנוע כאל

שפה אמנותית. למיכל בת-אדם, נידמה, שאם היא אומרת בחבל דק, שהיא זוכרת איך אמא היתה בהריון או היא עושה אמנות. אני לא מקבל את הגישה הזאת. איני מקבל את היומרות הפיוטית של מיכל ואת הפיתולים המוזרים והשגיאיות שפה הגיונית ונכונה. שאם משתמשת באלמנטים השייכים למדיום אחר וה-יוצרים תחושה מזויפת. יש היגיון בעוב-דה שהמצלמה עולה או יורדת, ואין טעם להציב עדשות במקומות משונים רק כדי לעשות רושם. הבילבול מוביל לדעתי לשקר."

תדריך

חובה לראות:

תל-אביב — קאגמושה, התוועדות, גלוריה, המטרו האחרון, איש הפיל
ירושלים — טס
חיפה — גלוריה, איש הפיל, טייס
שב הביתה
תל-אביב

*** **קאגמושה** (גורדון יפאן)
— מצביא גוסס בוחר בגנב מן השורה, שהוא במקרה בן דמותו, ככפיל שימלא את מקומו במשך שלוש שנים אחרי שי-מות. סרט מרהיב, מלא היתרהוים על-הי-הבל שבתחילה ועל השטות שבכאריזמה, כבימוי גדול במאי יפאן — אקירה קר-רוסאוה.